



PROP DE VOSALTRES

Preparar Nadal amb responsabilitat

Estimats diocesans:

Els cristians vivim en aquest temps d'Advent una preparació interna i externa per celebrar la vinguda del Fill de Déu. I entre nosaltres repetim molt que hem de fer aquesta preparació amb responsabilitat. En aquest camí, i tenint l'Evangelí com a marc de referència, se'ns demana practicar també moltes altres virtuts i fomentar molts altres valors, però aquesta vegada ens pararem a demanar a Déu, sobretot, una actitud responsable davant l'esdeveniment que s'apropa.

Què entenem per responsabilitat? Com que és un terme molt utilitzat per tothom i amb diferents accepcions convé que en delimitem el seu significat, i el millor és recórrer al diccionari per trobar-ne una definició precisa. S'anomena responsabilitat la capacitat que té tot subjecte actiu per reconèixer i acceptar les conseqüències d'un fet realitzat lliurement; s'aplica també a una persona digna de crèdit. Són dues característiques que ens serveixen per al nostre comentari: acceptar les conseqüències i ser persones dignes de crèdit.

Hi ha, però, una qüestió prèvia que cal tenir en compte: la responsabilitat com a exigència per a cadascun de nosaltres com a creixement personal, que comporta l'absència d'agressivitat i no fer-la servir mai com una arma llancívola contra el nostre próisme. No hem de tapar o dissimular les nostres deficiències ni tampoc assenyalar o magnificar les



limitacions alienes. Els deures, les obligacions i les exigències són un conjunt de realitats que comprometen tothom. Per al cristià, això vol dir que hem de tractar, en primer lloc, de convertir-nos, i després, o de manera simultània, ajudar els altres perquè es posin en el camí del seu acompliment. Em sembla que tots recordem aquella frase de Jesús de la brossa a l'ull del germà i de la biga en el propi. Tenir una doble vara de mesurar els actes segons qui en sigui el subjecte condueix sempre a la hipocresia.

Amb aquesta actitud de ser responsables volem posar la mirada en el Nadal i en la seva preparació.

Responsables davant de Déu per buscar i construir la pau en els nostres ambients ordinaris de la

família, del lloc de treball i de les relacions socials.

Responsables davant del Senyor que neix per transitar per les sendes de la fraternitat i per viure de la felicitat que ens porta, i que hem après a compartir-la.

Responsables davant dels altres per ser cada dia més austers. No ho necessitem tot i al mateix temps. Volem prescindir de la mentalitat infantil, com la dels nens que s'entretenen i ho acaparen tot al seu voltant. Podem viure amb menys objectes, menys roba, menys comoditats.

Responsables davant dels altres per ser més solidaris, per practicar una caritat més constant, per dedicar més temps al servei de la societat i de la mateixa Església. Moltes organitzacions esperen de la nostra col·laboració per ampliar els seus objectius i arribar a més persones necessitades o vulnerables.

Responsables també davant de la nostra pròpia consciència, que ens obligarà, més tard, a penedir-nos dels nostres oblits, de les nostres omissions, de les nostres indiferències.

Si actuem així, amb llibertat, acceptant les conseqüències dels nostres actes..., serem sempre dignes de crèdit i anunciarem Nadal amb la nostra vida.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Recollida solidària d'aliments del Voluntariat Vicencià per Nadal

Malgrat la pandèmia i amb totes les dificultats que ens hem trobat, el Voluntariat Vicencià hem continuat acompanyant i ajudant els nostres germans que així ho han necessitat durant tot l'any. Ja que la pandèmia, també ha posat de manifest una desigualtat que de per si era evident en moltes famílies, però que ara amb el descens de l'activitat econòmica, encara s'ha agreujat més.

Hem mirat d'exercir la caritat a l'estil de Jesús, que és qui ens l'ensenya. Caritat feta d'amor i d'estimació estant a prop del germà que ens necessita.

No podem deixar ningú sense atendre, perquè la caritat no pot tancar, i per reconduir aquest desequilibri volem tornar a preparar la Campanya de Nadal.

Us demanem donar suport a aquestes 135 famílies derivades per l'Ajuntament de Lleida que atenem aportant els aliments més bàsics com són llet, cereals, llegums cuits, sucre, arròs, galetes, dolços típics de Nadal i productes d'higiene. Que aquesta ajuda sigui per celebrar unes Bones Festes i l'oportunitat per generar més igualtat entre les persones.

Us agraïm en nom d'ells, i de tot el nostre voluntariat, que ens donin suport en aquests temps certament difícils. Podeu venir a portar aliments els dies 20 i 21 de desembre de 10 a 13 h i de 16 a 19 h al carrer Tallada, núms. 7 i 9. Per a més informació us podeu posar en contacte amb nosaltres als següents telèfons (Assumpta Costafreda: tel. 699 501 408 i Jesús Farré: tels. 625 425 360 i 659 969 942).



CERCA DE VOSOTROS

Preparar la Navidad con responsabilidad

Queridos diocesanos:

Los cristianos vivimos en este tiempo de Adviento una preparación interna y externa para la celebración de la venida del Hijo de Dios. Y nos repetimos mucho unos a otros que debemos realizar esta preparación con responsabilidad. En este camino y teniendo el Evangelio como marco de referencia, se nos pide ejercitar otras muchas virtudes y fomentar otros muchos valores, pero esta vez nos detendremos en pedir a Dios una actitud responsable ante el acontecimiento que se avecina.

¿Qué entendemos por responsabilidad? Como es un término muy utilizado por todos y con distintas acepciones conviene que delimitemos el significado que le damos. Y nada mejor que recurrir al diccionario para encontrar una definición precisa. Se dice de la capacidad existente en todo sujeto activo para reconocer y aceptar las consecuencias de un hecho realizado libremente; se dice también de una persona digna de crédito. Son dos características que nos sirven para nuestro comentario: aceptar las consecuencias y ser personas dignas de crédito.

Hay una cuestión previa que conviene tener en cuenta. La responsabilidad como una exigencia para cada uno de nosotros como crecimiento personal; por el contrario ausencia de agresividad, no utilizando nunca este término como una arma arrojadiza contra nuestro prójimo. No taparemos o disimularemos nuestras deficiencias ni tampoco señalaremos o magnificaremos las limitaciones ajenas. Los deberes, las obligaciones y las exigencias son un conjunto de realidades que comprometen a todos. Para el cristiano esto quiere decir que tratamos de convertirnos en primer lugar cada uno y, después o de modo simultáneo, ayudar a los demás a que se pongan en el camino de su cumplimiento. Me parece que todos recordamos aquella frase de Jesús de la mota en el ojo del hermano y de la viga en el propio. Tener una doble vara de medir los actos según quien sea el sujeto conduce siempre a la hipocresía.

Con esta actitud de responsabilidad nos limitamos a poner la mirada en la Navidad y en su preparación.

Responsables ante Dios para buscar y construir la paz en nuestros ambientes ordinarios de la familia, del lugar de trabajo o en las relaciones sociales.

Responsables ante el Señor que nace para transitar por las sendas de la fraternidad; para vivir de la felicidad que nos trae y que hemos aprendido a compartirla.

Responsables ante los demás para ser cada día más austeros. No necesitamos todo y al mismo tiempo. Queremos prescindir de la mentalidad infantil, esa con la que se entretienen los niños que acaparan todo a su alrededor como propio. Podemos vivir con menos objetos, menos ropa, menos comodidades.

Responsables ante los demás para ser más solidarios, para practicar una caridad más constante, para dedicar más tiempo al servicio de la sociedad y de la misma Iglesia. Muchas organizaciones esperan de nuestra colaboración para ampliar sus objetivos y llegar a más personas necesitadas o vulnerables.

Responsables ante nuestra propia conciencia que nos obligará, más tarde, a arrepentirnos de nuestros olvidos, de nuestras omisiones, de nuestras indiferencias.

Si actuamos así, con libertad, aceptando las consecuencias de nuestros actos... seremos siempre dignos de crédito y anunciaremos con nuestra vida la Navidad.

Con mi bendición y afecto,

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

Reunió del Consell Pastoral de la Diòcesi



El Consell Pastoral Diocesà del Bisbat de Lleida es va reunir, el dijous 11 de novembre, a l'Acadèmia Mariana-Casa de l'Església.

Després de la pregària inicial, el Consell va començar amb l'explicació del vicari general, Mn. Lluís

Sallán, sobre el procés sinodal a la diòcesi de Lleida.

Mn. Sallán va animar les diferents delegacions pastorals i representants dels arxiprestats a participar en el Sínode convocat pel papa Francesc. Mn. Lluís Sallán va explicar el qüestionari que

està disponible a la web del Bisbat i també en paper a la recepció del Bisbat.

A continuació, representants de la Xarxa d'Entitats Sociocaritatives del Bisbat de Lleida van explicar al Consell Pastoral l'«Estudi de la Realitat Social en temps de pandèmia a Lleida». Joan Carles Nicuesa, delegat de Pastoral Sociocaritativa del Bisbat de Lleida, va explicar el procés de realització de l'estudi. A continuació, Xavier Pelegrí, un dels redactors de l'estudi, va explicar els cinc punts sobre el que reflexiona l'informe: famílies, distribució d'aliments, persones sense sostre, infants i joves i persones amb problemes de salut.

Tribut a Mn. Tarragona en el primer aniversari del seu traspàs



els Amics de Mn. Tarragona van organitzar, el passat 12 de novembre, un acte en record de qui va ser responsable del patrimoni sacre del Bisbat de Lleida durant mes de mig segle, Jesús Tarragona, que va morir el 12 de novembre de 2020 als 95 anys.

El bisbe Salvador Giménez va presidir una missa a l'Oratori de l'Acadèmia Mariana. A continuació,

tingué lloc un acte de tribut en el qual Josep Varela i Joan Busqueta van destacar la dimensió històrica d'aquest sacerdot supervivent del bombardeig de Lleida del 2 de novembre de 1937.

La música va anar a càrrec de Josep Maria Currià. Entre d'altres hi van participar l'exdirectora del Museu de Lleida, Montse Macià; l'exrector de la UdL, Joan Viñas; i el director del CAEM, Ximo Company.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC



@Pontifex: «Resem perquè tots prenguem decisions valentes a favor d'un estil de vida sobri i ecosostenible, alegrant-nos pels joves que estan compromesos amb ell» (1 de setembre).

@Pontifex: «En el principi està l'Amor, l'amor de Déu. Tot el que és vida, tot el bell, el bo i la veritat ve d'allí, de Déu que és amor, com del cor i del si d'una mare neix la vida humana, i com Jesús, Amor fet carn, va néixer del cor i del si d'una Mare» (2 de setembre).

@Pontifex: «Davant l'agreuement de les múltiples crisis convergents, polítiques i mediambientals —la fam, el clima, les armes nuclears, per esmentar-ne algunes—, el nostre compromís per la pau és més necessari i urgent que mai» (4 de setembre).

@Pontifex: «Tots tenim oïdes, però moltes vegades no som capaços d'escoltar. De fet, hi ha una sordesa interior, pitjor que la física, és la sordesa del cor, que avui podem demanar-li a Jesús que toqui i sani» (5 de setembre).



«La manca de veritats fa que visquem un relativisme i tot ho deixem a l'algoritme o a la precarietat de l'opinió individual»

Josep Maria Carbonell, degà de la Facultat de Comunicació de la Universitat Ramon Llull, va impartir l'11 de novembre la conferència «Llums i ombres del nostre món» en el Cicle sobre la Fraternitat de l'IREL

Carbonell va començar explicant «les llums del nostre món». Va destacar que la pobresa absoluta s'hi ha reduït sensiblement els darrers segles. El 1820 només una elit no era pobre, l'any 1950 tres quartes parts del món vivien en pobresa extrema i, avui, només el 10% de la població mundial. El ponent va incidir en què «les desigualtats cada dia són més grans però malgrat això la redistribució de la riquesa és molt millor que fa cinquanta anys».

Carbonell va explicar que hem passat d'un món bipolar a un món multipolar. «Avui hi ha tres potències: Estats Units d'Amèrica, Rússia i Xina». Carbonell va destacar que «aquest món amb diversos pols de poder està cridat a entendre's». En l'àmbit de les llums, va incloure els avenços tecnològics. «Com hauria estat la pandèmia sense internet?», es va preguntar. En la mateixa línia, va afegir que «estem en un món amb major transparència i llibertat».

Ja en l'àmbit de les amenaces polítiques, Carbonell va recordar que «encara hi ha zones amb conflicte». El ponent va destacar que «no hi ha conflictes bèl·lics, però sí que hi ha violència». En aquest sentit va lamentar l'increment de la violència als Estats Units i, darrerament, a França. Va destacar que «hi ha una correlació entre desigualtat i violència».

Entre altres amenaces, Carbonell va destacar el canvi climàtic, la manca d'assistència mèdica a Àfrica i el difícil accés tant a l'educació com a l'aigua potable. El ponent va incidir en «la crisi de governances». «No podem aplicar el model lliberal europeu a països que no han viscut el nostre procés i, com a exemple, tenim les primaveres àrabs». Va recordar que «el món decanta la nova centralitat cap a Àsia».

«Quan parlem de les crisis de les governances ens referim a persistir en els nostres valors democràtics i no caure ni en els populismes ni en els autoritarismes.»

Josep Maria Carbonell va posar nom a les amenaces ètiques i culturals derivades del capitalisme i de la modernitat del segle XX com el nihilisme o el relativisme. En aquest sentit va lamentar «el procés d'individualització i desar-



Josep Maria Carbonell

relament». Va lamentar «l'emergència d'un relativisme ètic i religiós». «Ha arribat un moment en què l'ètica ja no es discerneix des de la condició i consciència humana sinó des de l'algoritme», va dir. «La manca d'afirmacions de veritat fa que estem en un procés de relativisme en què tot ho deixem a l'algoritme o a la precarietat de l'opinió individual». «Ens cal tenir el coratge, sempre des del respecte i el diàleg, de marcar nous horitzons de veritat per marcar un camí de futur.»

La tercera amenaça, Carbonell la va definir com «el procés de transformació dels processos de mediació i d'institucionalització». Carbonell va plànyer que «ni els partits polítics, ni les escoles, ni les esglésies, són ara espais de transmissions de valors. Els únics espais de transmissió de valors són els mitjans de comunicació».

Per acabar, Carbonell va establir punts d'esperança. «Hem de canviar la cultura, per lloc de competir, cooperar», va dir. Va afegir que l'Occident ric s'ha de sacrificar perquè «representa el 10% de la població i el 75% de la despesa social mundial». Va recalcar la necessitat urgent de noves estructures de governança i va lamentar la manca de lideratges ètics, amb l'excepció del papa Francesc. Per cloure, va dir que «la fraternitat comença amb els més propers, amb els que estimem, ara i aquí, cada dia, mirant de ser coherents».

REFLEXIONS

La millor notícia que el nostre món pot rebre

Som cridats a estimar com Déu ens estima. Aquesta és la millor notícia que el nostre món pot rebre: una Església, uns cristians, unes persones, que fan de l'amor l'eix i el motor de les seves vides, persones més promptes a perdonar i a comprendre que a jutjar, persones que cada matí paren l'orella i obren el cor per oferir consol i amor, persones que saben donar gratuïtament el que han rebut gratuïtament, persones de cor net, humils, que volen escampar aquesta Bona Notícia arreu.

«La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la bondat i la pau... La justícia anirà al seu davant i la pau li seguirà les petjades» (Psm 84).

Faig una invitació a lluitar contra el mal, a vetllar per tal de renovar constantment l'opció per la vida, pel Regne de Déu; aquest Regne que consisteix en «la justícia, la pau i el goig de l'Esperit Sant» (Rm 14, 17).

Ens sabem continuadors de la missió d'Aquell a qui seguim: Jesucrist, que va ser ungit i enviat a «portar la Bona Nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits» (Lc 4,18).

Un programa que omple de joia i vida a qui s'hi endinsa.

Gràcies Organyà per deixar ressonar l'amor, des de les teves homilies, segle rere segle.

Margarita Bofarull, rscj

Fragment inicial de la seva «Homilia religiosa d'Organyà, 2020» en el context de la Fira del Llibre del Pirineu. Organyà, setembre 2020

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5,17-26]. Sant Nicolau (s. IV), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. X); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i mr. (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asella, vg.; santa Carme Sallés (Vic, 1848 - Madrid, 1911), fund. Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament (RCM).

7. □ Dimarts [Is 40,1-11 / Sl 95 / Mt 18,12-14]. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i dr. de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.

8. □ Dimecres [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima; sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. II aC).

9. ■ Dijous [Is 41,13-20 / Sl 144 / Mt 11,11-15]. Sant Restitut, mr.; sant Pere Fourier, prev., fund.; santa Leocàdia (Llogaia o Llocaia), vg. i mr.; santa Valèria, vg. i mr.; sant Joan Dídac Cuahtlatotzin.

10. ■ Divendres [Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19]. Santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, vg. i mr. (s. III); Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Júlia, vg. i mr.; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i mr.; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741); beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prev. mínim.

11. ■ Dissabte [Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Mt 17,10-13]. Sant Damas I, papa (hispanic, 366-384), venerat a Arlaguer; sant Pau de Narbona, bisbe;

sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, vg.; santa Maria Meravelles de Jesús, vg.

12. ■ Diumenge vinent, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.) [So 3,14-18a / Sl 12 / Fl 4,4-7 / Lc 3,10-18]. Santa Joana Francesca de Chantal (1572-1641), religiosa viuda, fundadora de les saleses a Annecy (1610); Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe agustinià; beat Joan Marinonio, prevere teatí.

Diumenge II d'Advent (C)

COMENTARI

«Tothom veurà la salvació de Déu»



El naixement de Crist és motiu d'una immensa alegria. Per això l'evangeli, en anunciar-nos la pròxima arribada del Messies amb la presència del precursor pren un to molt solemne; esmenta des de l'emperador als grans sacerdots: *L'any quinzè del regnat de l'emperador Tiberi, mentre Ponç Pilar era procurador de la Judea... durant el pontificat d'Anàs i Caifàs, Joan rebé la paraula de Déu al desert i anà per tota la comarca predicant un baptisme de conversió.* I després concreta aquesta conversió: *Obriu una ruta al Senyor; s'alçaran les fondalades, s'abaixaran les muntanyes, el terreny escabrós serà una vall.* És a dir, cal treure tot orgull, omplir tota desconfiança, buscar la igualtat entre tots, rebre el baptisme de conversió que predica. I així arribarà la salvació definitiva no solament per al poble d'Israel sinó per a tot el món: *Tothom veurà la salvació de Déu.* Aquesta arribada del Salvador omple de goig tot el món. La primera lectura parla també de la joia de Jerusalem: *Engalana't per sempre, vesteix-te amb el mantell de la bondat de Déu. Déu farà que es vegi pertot arreu la teva resplendor.* Aquesta alegria, en aquest cas, ve motivada pel retorn de tots els exiliats: *Ara Déu te'ls retorna portats gloriósament com en un tron reial.* Per això demana *abaixar turons i omplir fondalades perquè Israel camini segur.* I així Déu conduirà Israel, ple d'alegria a la llum de la seva glòria, amb aquella bondat i aquell amor que li són propis. El naixement de Jesús és motiu d'immensa alegria. Pau ens diu que la seva pregària és plena de goig per tot el que han fet els filipencs per l'evangeli. I ara els demana el que pot ser la nostra preparació en aquests dies: *Que el vostre amor s'enriqueixi més i més perquè sapiguen apreciar els valors autèntics i arribeu purs al dia de Crist, carregats d'aquells fruits que donem per Jesucrist.* Aquest ha de ser el nostre camí durant l'Advent: esperar, amb profunda conversió i amb una gran alegria, l'arribada del Salvador i fer que el nostre amor creixi cada dia més.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Baruc (Ba 5,1-9)

Jerusalem, treu-te el vestit de dol i d'aflicció, i engalana't per sempre amb la glòria de Déu. Vesteix-te amb el mantell de la bondat de Déu, posa't al front per diadema la glòria de l'Etern. Déu farà que sota el cel es vegi pertot arreu la teva resplendor i tindràs per sempre aquest nom, que Déu t'imposarà: Possessió-pacífica-del-bé i Glòria-del-culte-a-Déu. Alça't, Jerusalem, guaita des del cim cap a l'orient i veuràs com, per ordre del Sant, es reuneixen els teus fills de llevant i de ponent; canten d'alegria recordant l'obra de Déu. Quan van sortir de tu, caminaven escortats d'enemics, però ara Déu te'ls retorna portats gloriósament com en un tron reial. Déu ordena que s'abaixin els turons més alts i les muntanyes perpètuas, que s'omplin les fondalades i s'anivelli la terra, perquè Israel camini segur sota la glòria de Déu. Fins els boscos i tots els arbres aromàtics faran ombra a Israel per manament de Déu. Déu conduirà Israel, ple d'alegria, a la llum de la seva glòria, amb aquella bondat i aquell amor que li són propis.

▶ Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida a Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R. Els altres pobles es deien: «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,4-6.8-11)

Germans, sempre que prego per vosaltres la meua oració és plena de goig pensant en tot el que heu contribuït a la causa de l'evangeli des del primer dia fins avui.

Estic segur d'una cosa: Déu, que ha començat en vosaltres un bon treball, acabarà de dur-lo a terme fins al dia de Jesucrist. Déu és testimoni de com us enyoro, a tots vosaltres, per l'amor entranyable que us té Jesucrist.

I el que jo demano en la pregària és que el vostre amor s'enriqueixi més i més, fins a vessar, ple de coneixement i de finor d'esperit, perquè sapiguen apreciar els valors autèntics i arribeu purs i sense entrebancs al dia de Crist, carregats d'aquells fruits de justícia que donem per Jesucrist, a glòria i lloança de Déu.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 3,1-6)

L'any quinzè del regnat de l'emperador Tiberi, mentre Ponç Pilat era procurador romà de la Judea, Herodes era tetrarca de Galilea, Felip, el seu germà ho era d'Iturea i de la regió de Traconítida, i Lisànies ho era d'Abilena, durant el pontificat d'Anàs i Caifàs, Joan, fill de Zacaries, rebé la paraula de Déu al desert, i anà per tota la comarca del Jordà predicant un baptisme de conversió per obtenir el perdó dels pecats. Complia el que hi ha escrit al llibre del profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, i el terreny escabrós serà una vall, i tothom veurà la salvació de Déu.»

▶ Lectura del llibre de Baruc (Bar 5,1-9)

Jerusalén, despójate del vestido de luto y aflicción que llevas, y vístete las galas perpetuas de la gloria que Dios te concede. Envuélvete ahora en el manto de la justicia de Dios, y ponte en la cabeza la diadema de la gloria del Eterno, porque Dios mostrará tu esplendor a cuantos habitan bajo el cielo. Dios te dará un nombre para siempre: «Paz en la justicia» y «Gloria en la piedad». En pie, Jerusalén, sube a la altura, mira hacia oriente y contempla a tus hijos: el Santo los reúne de oriente a occidente y llegan gozosos invocando a su Dios. A pie tuvieron que partir, conducidos por el enemigo, pero Dios te los traerá con gloria, como llevados en carroza real. Dios ha mandado rebajarse a todos los montes elevados y a todas las colinas encumbreadas, ha mandado rellenarse a los barrancos hasta hacer que el suelo se nivele, para que Israel camine seguro, guiado por la gloria de Dios. Ha mandado a los bosques y a los árboles aromáticos que den sombra a Israel. Porque Dios guiará a Israel con alegría a la luz de su gloria, con su justicia y su misericordia.

▶ Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.

Quando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los filipenses (Flp 1,4-6.8-11)

Hermanos: Siempre que rezo por vosotros, lo hago con gran alegría. Porque habéis sido colaboradores míos en la obra del Evangelio, desde el primer día hasta hoy. Esta es nuestra confianza: que el que ha inaugurado entre vosotros esta buena obra, la llevará adelante hasta el Día de Cristo Jesús. Esto que siento por vosotros está plenamente justificado: os llevo en el corazón, porque tanto en la prisión como en mi defensa y prueba del Evangelio, todos compartís mi gracia. Testigo me es Dios del amor entrañable con que os quiero, en Cristo Jesús. Y esta es mi oración: que vuestro amor siga creciendo más y más en penetración y en sensibilidad para apreciar los valores. Así llegaréis al Día de Cristo limpios e irreprochables, cargados de frutos de justicia, por medio de Cristo Jesús, para gloria y alabanza de Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 3,1-6)

En el año decimoquinto del imperio del emperador Tiberio, siendo Poncio Pilato gobernador de Judea, y Herodes tetrarca de Galilea, y su hermano Filipo tetrarca de Iturea y Traconítide, y Lisanio tetrarca de Abilene, bajo el sumo sacerdocio de Anás y Caifás, vino la palabra de Dios sobre Juan, hijo de Zacarías, en el desierto. Y recorrió toda la comarca del Jordán, predicando un bautismo de conversión para perdón de los pecados, como está escrito en el libro de los oráculos del profeta Isaías: «Voz del que grita en el desierto: Preparad el camino del Señor, allanad sus senderos; los valles serán rellenados, los montes y colinas serán rebajados; lo torcido será enderezado, lo escabroso será camino llano. Y toda carne verá la salvación de Dios.»